

[Tinning]

hovedelementer i en ny humanistbekendtgørelse, nemlig i september måned sidste år, og får sendt et udkast ud, som folk så kan kommentere rundt omkring. Det gør de også, og institutionerne får besked på af ministeren: nu skal I bare gå i gang med at planlægge, for det færdige grundlag kommer stort set til at ligne dette. Så er det faktisk sådan, at fem måneder efter får de selv samme institutioner et nyt udkast til bekendtgørelse for humaniora, som på afgørende punkter er anderledes.

Ja men sådan kan man altså ikke lave uddannelsesplanlægning. Selv om ministeren muligvis vil blive ved med at forsøge, bliver det altså ikke bedre af det, og så lyder den megen snak om samarbejde, bedre samtaleklima, lad os nu se, optimisme, og hvad vi ellers hører, mere og mere hult.

Situationen er jo den i dag, at institutionerne har fået besked på, at man, hvad angår denne helt nye bekendtgørelse, i løbet af et par måneder skal se, hvilke nye uddannelser, hvilke nye uddannelseselementer man kan få lagt ind under humaniora; så skal de ind til godkendelse, og så kan folk i øvrigt gå i gang, fordi bekendtgørelsen skal træde i kraft den 1. september. Det er simpelt hen en uanstændig måde og i øvrigt sagt med fru Hanne Severinsens ord en uforskammet facon at føre sig frem på over for institutionerne.

Derudover synes jeg, det er vigtigt at slå fast, at man har puttet en forsøgsparagraf ind i det. Det er noget af det, den borgerlige regering efterhånden excellerer i. Hvad enten det nu er socialministeren eller undervisningsministeren, så finder man ud af en lille såkaldt forsøgsparagraf, hvor man kan komme det ind, som man synes skal udvikles. I dette tilfælde drejer det sig om, at direktoratet kan godkende en eller anden 3-4-årig uddannelse med humanistiske elementer eller en eller anden 4-5-årig kandidatuddannelse inden for humanioraområdet. Det drejer sig om, at direktoratet kan sidde og nyudvikle disse uddannelser ud fra sit eget eller måske snarere ministerens hoved.

Et sidste punkt, som jeg synes er meget interessant, er forskerrekutteringsplanen. Det er faktisk lidt rystende – og det var hr. Estrup også inde på – at det, der kommer ud af dette her forskerrekutteringsskæg set i sammenhæng med nedskæringerne, er, at man med den ene hånd siger farvel og tak òg

med den anden hånd siger goddag. Man smider nogle ud og tager nogle andre ind, nogle steder stort set ad den samme dør.

Af den opgørelse, vi har fået, kan vi se, at man på det humanistiske hovedområde inden for universiteter og universitetscentre samlet skal af med 40 mennesker eller det, der svarer til 40 årsværk; det behøver ikke være 40 mennesker. Til gengæld får man så 15 forskerrekrutstillinger. På det tekniske hovedområde derimod skal man slet ikke af med noget; dér får man alt i alt 47 stillinger. Forskerrekutteringsplanen blev selvfølgelig solgt som en støtte til forskningen – jeg tror oven i købet, det var statsministeren, der fortalte os om, at et land, der ikke satser på sin forskning, ikke satser på sin fremtid osv., og der var mange kønne ord – men realiteten er, at den liberale undervisningsminister ikke har styringsredskaber nok, ministeren vil godt have endnu et område. For hvem er det, der fordeler forskerrekutteringsstillingerne på hovedområder? Det er noget, direktoratet sidder og gør. Og hvad er det, der er specielt ved de stillinger? Det er, at det er folk, som er løst ansat. Undervejs, efterhånden som arbejdet skrider frem, får man selvfølgelig lavet en sortering, idet nogle kommer videre i systemet og nogle ikke kommer videre i systemet. Institutionerne er sat ud af spillet, for rekutteringsstillingerne er nemlig hevet ud, således at de budgetmæssigt ligger adskilt. Og uden at jeg i øvrigt ligefrem vil stille mig op og prale, vil jeg godt sige, at det er fuldstændig i overensstemmelse med, hvad vi sagde for 2 år siden: forskerrekutteringsplanen har vist sig at blive lige præcis et nyt styringsredskab for den liberale undervisningsminister.

I første omgang vil jeg godt slutte – nu er min tid også udløbet – med dette som et eksempel på, at den megen tale om at styrke forskningen, styrke uddannelserne, og hvad ved jeg, jo desværre bare er endnu et forsøg på at sikre undervisningsministeren mulighed for i praksis at sige: nu skal jeg vise jer, hvad der skal til, og det skal gå stærkt!

Poulsgaard (FP):

Man kan somme tider spekulere på, hvad socialdemokratiet ville have gjort, hvis de selv havde siddet på ministerbænken. De ville jo have foretaget sig præcis det samme,